

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-05-16)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-05-16)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 289. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010252.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 16. Mai 1864.

Min kjære Ven!

Jeg bragte selv igaar Vedel Brevet med Dannebrog-farven; da han saae lidt spørgende paa mig, syntes jeg, at det var bedst at sige ham lidt herom. Jeg sagde da, at De havde bedet mig besørge den ægte Farve; jeg sagde ham ikke, hvad De vilde bruge den til. I Dag fortalte jeg Deres Tante det samme, fordi jeg ikke vilde have, at hun, der ofte spørger mig, om jeg har hørt fra Dem, af Vedels s. 290skulde erfare noget, som jeg havde fortiet for hende. Er De vel vred for denne lille Meddelelse? Det er vanskeligt, som jeg alt har sagt Dem, slet Intet at meddele, naar der spørges. Saa ofte jeg kan, spiller jeg den fuldkommen Uvidende. Ved Besøget hos Vedels, som var henimod Aften, fik jeg da Deres sidste Brev af ham. Jeg har en lille Mistanke om, at han har havt det hele Dagen, uagtet han sagde, at De havde bedet ham besørge det saa hurtigt som muligt til mig. Da jeg kom hjem og saae, hvad det indeholdt, syntes jeg, al det var bedst, at Andræ fik sit saa hurtigt som muligt; jeg lod derfor Hans strax bringe det til ham, det havde De jo givet mig Lov til.

Tak, min kjære Ven, fordi De viste mig den Fortrolighed at lade mig læse dette Brev saavel som Motzfeldts; begge have interesseret mig meget.¹ Ja visselig blev jeg trist over at læse Brevet til Andræ. Stakkels Danmark! De siger, at Hovedsagen for os er at holde ud. Men naar vi ikke kan gaa ind paa disse skammelige Forslag og heller ikke alene igjen kan optage Krigen, hvad skal vi da gjøre? Ak, hvor jeg dog i denne Tid, i meer end een Betning, trænger til Deres Nærværelse. Hvor er det dog tungt at staa saa alene med Alt, hvad der ligger En paa Hjerte. Selv hvad De skriver til mig i Deres Breve om vore ulykkelige Forhold, trænger jeg til at udtale mig om, og ikke engang dette er mig tilladt. I Dag havde jeg en stor politisk Conference i min Stue; Medlemmerne vare Tillisch, Martensen, Løffler og Dahlerup.² Man bliver ganske forvirret over at høre alle saadanne Meninger, hvoraf ikke to ere eens. Et Slesvig-Holsteen er Danmarks Opløsning, meente T. En Nærmelse til Tydskland er vor eneste Frelse, meente M. Og de paastod, at vi paa Conferencen skulde holde fast ved Ordningen af 1851 og 52. Løffler sad som en tung Skygge og sukkede.

Theatersagen med Tillisch er dog nok ordnet for det Første. Nu har han da ladet sig overtale, ganske vist af Høedt, til at engagere Frøken Lange til næste Saison.³ Det fik nu at være; lad hende prøve, hvad hun formaaer, men hun skal strax ansættes som kongelig Skuespillerinde; er det ikke latterligt, uden at tale om hvor uretfærdigt paa samme Tid, som der gaaer flere Talenter af hendes Rang, der i Sneeseaar ikke har kunnet opnaae dette. Jeg tænker, at det nærmest er en lille Hævn mod s. 291forrige Frøken Smidt,¹ som Høedt nu er rasende paa, fordi hun ikke længer ønsker at modtage hans Undervisning. Nu da Frøken Lange er færdig paa Folketheatret, engagerer vi hende for at forøge Pensionslisten. Tillisch er usikker og altsaa svag.

Tak for den rare gamle Dames Kort! Det havde jo været moersomt at vise Andre delte Kort, men jeg har beholdt det for mig selv, da jeg ingen Tilladelse havde dertil. Et skjønt Syn var det igaar at see vore Skibe vende hjem. For bugnende Seil styrede de ind mod Toldboden. Jeg sad i Vinduet og saae i min store Kikkert. Med Forfærdelse tænkte jeg paa, at en saadan Kolos i en Time kunde tilintetgjøres ved de forfærdelige Kugler. Vi Mennesker ere nogle grusomme Dyr! Skal nu disse Skibe ud igjen, naar vi, som De siger, skal holde ud? De maa ikke være vred paa de gode Jyder, thi der er kun een Stemme om, at de ere flinke, udholdende og ved godt Mod. Det gaaer vel her som paa alle Punkter, desværre, at det er de Øverste, der mangle Kraft og Hoved til at løse deres Opgave.

I Dag for 3 Aar siden kom Efterretningen om Børnenes Ankomst.² Det Øieblik, hvori jeg netop sad og læste paa „Viola”, glemmer jeg aldrig. D. 16. ankom Skibet hertil, den 18. modtog jeg dem. Gud være lovet, at jeg ikke noget Øieblik har fortrudt dette vigtige Skridt. Paa Onsdag vilde jeg gjerne høitideligholde Dagen ved første Gang at see Skoven, der skal staae i al sin lysegrønne Pragt. Vi faae nu see, om Veiret tillader det. ...

Naar skal v i engang see Skoven sammen? Ak, jeg er ofte trist, min kjære Ven. Vore store Ønsker finde vi os i at opgive, men vi finde det ofte haardt og bittert at skulle opgive vore smaa uskyldige; mit hele Liv er en Række af at opgive disse, der dog ingen Andre kunde skade, men kun glæde mig. Jeg veed i Grunden ikke, hvor min Plads er her i Verden; er jeg i Vrimlen, længes jeg efter Eensomheden, er jeg længe i Eensomheden, raabe hundrede Røster i mig efter Mennesker, talende begavede Mennesker, der kunde hjælpe mig med at vække hvad der boer i mig. Der maa altsaa være en stor Feil i mit Indre, men hvorledes af hjælpe den? Lev vel, tænk med Venlighed og Godhed paa Deres inderlig hengivne

Veninde.